

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO PLEBISCIT DELS DE L' OLLA.

i A votar, si 's plau per forsa!...
 ii A votar que l' amo ho mana!!
 iii A votar tots los de l' olla!!!
 iv Y viva la tupinada!!!!

LA ASFIXIA.

o hi ha necessitat de que aconsellés als barcelonins lo que han de fer demà diumenge, dia senyalat per la celebració de las eleccions municipals. Sense necessitat de consell, ja se sab per endavant que han de mirars'ho com si vejessen ploure.

Lo difícil per nosaltres seria dirlos:—Vagin a votar tal ó qual candidatura. Y encare seria més difícil que ells poguessen dispensarnos l'obsequi de atendre las nostras indicacions. Los que tal vegada voldrien votar no poden, per no figurar en las llistas; los pòchs que podrien ferho, s'abstienen, per no servir de comparsas en una moixiganga tanta.

Tots los partits polítics s'han retret resoltament. Cap d'ells vol acceptar la responsabilitat de contribuir directa ni indirectament a la formació de una corporació municipal, que podrà representar l'habilitat, lo desenfado, lo tupé, la barra dels que l'han forjada valentes de medis los més ilícits; que podrà representar tot lo que vulgan, menos los sentiments, los desitjos y las aspiracions del poble de Barcelona.

Val la pena de fixarse en aquellas primeras llistas qu' en una ciutat de la importancia de Barcelona, compten ab prou feynas uns 5.000 electors. Aquest sol fet forma 'l'procés y la sentencia que condemna sense apelació als que van formarlas.

5.000 electors en una ciutat de prop de 300.000 ànimas! ¡Un sol elector per cada 60 barcelonins! ¡Quin escàndol!

—Oh—deyan ells—lo padró no dona més de sí. ¡De aixó vos ne responem!

Pero ¿y qui respón de vosaltres?

S'ha tractat de posarvos a prova: algun partit va emprendre de bona fé traballs de rectificació, que sempre resultan engorrosos y difícils ¿y quin resultat van obtenir los seus esforços? Una gran part de las sollicituds de inclusió van ser denegadas; además, per medi de una trampa se las va deixar fora de curs porque no poguessen utilitzar 'ls recursos que la llei ofereix, contra las resolucions injustas, y ja lliures vosaltres de tota molestia, vareu fer lo que 'us va donar la gana. Los 5.000 electors de las primeras llistas varen pujar a 8.000, en quibinhi tots los vostres empleats, municipals, burots, cassa-gossos, peóns de las brigadas, confiant a aquests assalariats un triunfo que ja sabéu que 'us negarian los vehins de Barcelona.

¿Y voléu que creguem la vostra paraula honrada de que 'l padró no donava més?

¿Qui respón de vosaltres?—torno a dir.

Vosaltres mateixos.... Y en aquesta ocasió vos héu tirat no ja terra: vos héu tirat escombrarias als ulls.

Hi ha més encare

Una llei solemnement votada pels cossos colegisladores, que contan una majoria de representants adictes a la actual situació, la llei Mellado, prohibeix de una manera terminant la reelecció dels regidors dintre dels quatre anys després que han deixat de serho.

Las lleys del Estat obligan a tothom; pero obligan principalment als qu' exerceixen algun càrrech públich.

Donchs lo Sr. Rius y Taulet, actual arcalde de Barcelona de nombrament del govern, no havia de permetre que 'l Sr. Rius y Taulet, president de la Junta del partit que ha confeccionat la candidatura oficial, incluhis en ella 'l nom del Sr. Rius y Taulet.

Ni la xifradura de la vanitat més desatentada autorisa semblant atach a una llei de la nació.

Y no hi val dir que aquesta entramaliadura l'ha feta no com a arcalde, sino com a home de partit, ja que com a home de partit y com a arcalde y fins com a particular tenia 'l deber, pero 'l deber ineludible de respectar la llei.

Si a Espanya hi hagués justicia; si 'l govern que avuy mana tingué una mica de serietat, a horas d' ara ja hauria retirat la seva confiança a un home que 's presenta sense empaig com a conculcador de una llei, en lo mer fet de posarse en candidatura, quan ell sab ben bé, qu' está incapacitat per ser elegit.

Més al fi tot ha de ser igual.

A llistas monstruosas corresponen procediments monstruosos també.

Precisament per ell s'ha fet tota la festa. Per honorarlo, per glorificarlo per ensansarlo, tal vegada porque no 's moris de despit y de anyoransa, se li ha arreglat un cos electoral apropòsit. 8.000 electors, dels quals més de la meytat son empleats del ajuntament que presi-

deix D. Francisco, votarán a D. Francisco, per medis de caràcter imperialista, apelant a la parodia de un plebiscit; y content ab tan poca cosa, D. Francisco cridarà: —¡Ja ho veyeu!—Tot Barcelona 'm vol; tot Barcelona m' aclama; tot Barcelona 's pirra per mi... ¡A Barcelona no hi há més arcalde possible que jo!... ¡Ay del que vulgui privarme de la vara!

Pero si volia probar las simpatias de Barcelona ¿per qué no va fer unas llistas veritat? ¿per qué tanta farsa? ¿per qué tanta ilegalitat? ¿per qué tan gran escàndol?

Ni siquiera ha tingut lo talent de rodejarse de un estat major presentable. ¿Quins elements componen la candidatura per ell confeccionada? Descartém als dos ó tres individuos que sols van al ajuntament ab l' idea de pescar la vara si a n'ell li caude las máns ¿y qui queda, trets aquests?

Terregada pura. Dos apotecaris, un beco, algun advocat sense plets, algun metje sense malalts, un empressari d' escombrarias, un pinta-monas sense feyna... dos ó tres vehins que fins ahir treballavan pèl seu compte sense compromís polítich y que de cop y volta permeten que se 'ls tingui per constitucionals, per millor assegurar la jugada... y per últim un representant de l' única agrupació seria capás d' entendres ab l' encolpetat marqués: un representant de la Colla del Arrós.

¿Y per ferli aquest regalo hi havia necessitat de privar a Barcelona de la seva independència electoral?

N'hi ha per indignarse.

Per aixó aplaudim ab tota l' ànima l' actitud resolta de tots los partits formals.

No hi ha altre camí decorós: lo retrahiment, lo despreci, l' asfixia.

Que consumin la seva obra, en l' aïslament més esglayador.

Un dia ó altre tindrán de respondre dels seus actes.

P. K.

¿es lo sufragi universal, en concepte dels conservadors?

Aviat ho tenen dit: lo sufragi universal es lo triunfo de la ignorancia.

Ara bé: suposém que 'l poble siga tan tonto, tan burro, tan ignorant com ells suposan. ¿Qui té la culpa de la ignorancia del poble? Indubtablement los que fins ara se han arrogat la missió de regirlo y governarlo. ¿Y qui son aquests

mals mestres? Los conservadors mateixos. Per lo tant, ells tenen la culpa, y ells han de pagarla.

Pero jo opino tot lo contrari de lo que diuen. Ni 'l poble es tan ignorant com suposan, ni 's necessita una gran sabiduria per pendre part en unas eleccions y designar representants que 's distingeixin per la seva honradés, per la seva moralitat y per la seva competencia.

Lo sufragi universal va produhir Córts tant notables com las constituyents de 1869.

Lo sufragi restringit ja veyém tot lo que 'ns dona.

Lo caciquisme, la trampa, l' escàndol permanent, lo cunerisme, la yernocracia.... en una paraula, todas las plagas de la mala política reunidas.

Vinga, donchs, lo sufragi universal, y fém la proba. Lo necessitem.

Com se necessita un bon xorro d' aygua pera fer netja general.

Hi ha una cliça més despreciable que 'ls qu' en nom del partit fusionista cometen tota mena de tropelias per apoderarse de la gestió municipal de Barcelona.

Y son los desetjos dels partits decents que corren sota la taula del festi, contentantse ab las engrunas y 'ls rosegons que 'ls hi tiran.

Los falsificadors de la legalitat son una especie de bestias asquerosas; pero son mil vegadas més asquerosos los paràsits que viuen a la esquena d' aqueixas bestias.

Per avuy no dihem res mes. Un altre dia serém més esplicitos.

Sembla qu' en Castelar al últim ha hagut de formalizarse ab en Sagasta.

Aquests fusionistas per tot arrèu son iguals.

Sempre la fe púnica trayent las unglas.

Pero contra 'ls que no fan bondat, hi ha un remey de efecte segur. Palos son trunfos.

—Cuydado—diuen los conservadors—que la política liberal pot produhir efectes com los que s' acaban de observar en lo Brasil.

¿De veras?

Donchs establim una política ben reaccionaria. Y á veure si tardarán molt a presenciar efectes com los que van observarse a Fransa a últims del sigle passat.

«Ni contigo, ni sin ti tienen mis penas remedio...»

Lo próxim dijous veurá la llum l' *A lmanach de la Esquella de la Torratxa*. He tingut ocasió de veure 'l y no dúpto que farà tró.

Més de cent firmas distintas, entre ellas las dels més notables poetas y prosistas de Catalunya, sobscriuen lo text. La majoria dels traballs son festius y satírics.

Respecte a la ilustració, es espléndida, com qu' en ella hi han pres part 27 artistes distints. Entre 'ls grabats hi ha un dibuix inédit del celebre Fortuny, y una fulla inédita també, del àlbum del nostre plorat amich Tomás Padró.

Los anticipo aquesta noticia porque s' espavilin. La edició es llarga; pero 'm sembla que no n' hi haurá per qui 'n voldrà.

L' ex-emperador D. Pere abdicarà la corona en la seva filla, y la seva filla, per la seva part, abdicarà també en lo seu fill, nen de pòchs anys.

Fará molt bé.

La corona del Brasil ha quedat reduhida a una joguina.

Y las joguinas als nens.

Tractantse de las Corts conservadoras, va dir en Sagasta en plé Congrès:

—Aquestas Corts van ser antes deshonradas que nascudas.

Los amanyadors de las llistas electorals de Barcelona, poden aplicar al Ajuntament que té de naixer la gráfica frasse del seu jefe.

Los italiáns acaban de inventar un fusell eléctrich de resultats pasmosos. A una distancia de 70 metros la bala atravessa blanchs del gruix ordinari. Lo canó resisteix 600 disparos sense escalfarse.

Tots aquests progressos en l' art de matar, significan poca cosa, y menos encare en mans dels italiáns.

Lo que haurian de inventar los súbdits de 'n Crispi, sería un medi, eléctrich ó no, de poder menjar calent.

Sino quan arribi l' hora de fer us del fusell, no tindrán esma, ni per arronsá 'l dit.

Lo Bobo de Coria diu que 'ls partits que 's retreuen de las próximas eleccions ho fan sense motiu: que las llistas están bé; que s' han donat medis a tothom per rectificarlas: que s' ha obrat ab la major imparcialitat, y altras afirmacions semblants, que no poden sortirli del cervell, sino del tupé.

Als amichs del Bobo de Coria ja 'ls ho dirán... ¿de missas?

No senyors, no es qüestió de missas: ja 'ls ho dirán de causas criminals.

Se parla molt aquéstos dias de reconciliacions ab los elements dissidents de la majoria.

Pasteleig pur.

De qu' en Sagasta 's reconcilihi ab en Cassola, ¿n treyém alguna cosa? Que dongui una cartera a n' en Gamazo, ¿qué 'ns importa? Que guanyi 'l cor de 'n Romero Robledo, que n' hem de fer.

D. Práxedes, permetim que li digui: Lo país no está per pastels. Lo país desitja plats sustanciosos, com per exemple: 'l sufragi universal.

Deixi'ls estar als dissidents; que després de tot, l' única reconciliació que a vosté li convé es la reconciliació ab lo país.

En Martos per reconciliarse exigeix:

Qu' en Sagasta deixi de presidir lo govern que 's formi.

Que a n' ell se 'l torni a elegir president del Congrès. Que 's nombri ministre al marqués de Sardoal.

Y que s' entreguin las dimissorias a n' en Canalejas.

Exigencias, com se veu, todas ellas, de un caràcter molt elevat. Perque tant se val demanar aixó com demanar la lluna.

¡La lluna! ¡Ni la del cel, ni la del caldo!

Argument contra 'l sufragi universal formulat pel senyor Silvela:

«A la provincia de Avila un candidat monárquich va guanyar porque va repartir més bon vi entre 'ls electors que 'l candidat federal.»

Quan un escolta arguments de aquest calibre, casi ha de confesar, que a las eminencias que 'ls formulan los dol lo vi y 'l volen tót per ells.

CARTAS DE FORA.—A Torroella de Fluviá han fet un reparto de consúms tant especial, que al rector l' han posat a la classe 22, la qual paga sis rals l' any, com lo més ínfim jornalero. Sis rals l' any un home que cobra sou, que té casa y horta franca, que utilisa sis vessanas de terra! de bona qualitat, que per cada difunt cobra 'l terratje del cementiri y que té missas y absoltas y que no ha de mantenir més familia que la seva majordona... ¡Aixó ja passa de la barra!

Lo rector de Llíssa de Vall, está tan preocupat ab

las eleccions de regidors, que no pensa ab altra cosa que ab buscar vots. Figúrinse ab quina atenció diria la missa, que l'altre dia al acte de pendre las canadellas, va trobarse sense aygua als cetrills, y va ser necessari suspendre 'l Sant Sacrifici, per anarne á buscar á la mina.

Lo rector de Vilafranca, Mossén Bargais, anant á un enterro las va emprendre contra un vehí perque no 's descubria Pero davant de la legítima insistencia de aquell vehí, va haver de tocá 'l dos ab la sotana entre las camas.

Va anar un frare descals á edificar als vehíns d'Esplugas y com aquest frare aparenta uns 70 anys, al véurel á péu nú pels carrers, no faltava quí deya.—Es molt que ab tants anys no s'haja pogut guanyar ni unas espardeyas.

A Esplugas existeix una Cooperativa de consúms y 'l rector li ha dirigit la proa dihent als devots que no tingan cap conversa ab ningú de la Cooperativa y que quan ne vegin algún ligirin la cara. ¡Magnífich sistema de practicar 'l amor al próxim!

Fa pochos días que durant l'ofici que se celebrava en la iglesia parroquial de Olesa de Montserrat, va baixar tot enfutimat lo Rector omplint de revessos á un pobre haylet per haver promogut algún soroll del que ni tan sols van adonarsen los alls presents Per intemperancia, lo Rector de Olesa, que no parará fins que ningú s'acosti á la iglesia. Actualment se dedica á veure si pot lograr l'elecció de un ajuntament noceadal. No li faltava més que aixó perque acabessin d'allunyar-se d'ell tots los que odian aquests poti-potis polítich-religiosos que no conduheixen més que al descreít y al despreci.

AVIS

L'ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Veurá la llum pública á la major brevetat.

Supliquém als corresponsals fassin las demandas sens perdua de temps.

TUTTI CONTENTI.

on tants los que li diuen al Sr. Sagasta que sense la conciliació ab los dissidents, discrepans y demés alimanyas, la vida del partit liberal es impossible, que al últim lo president del ministeri acaba per créuresho, y resol tentar l'últim esforç.

¿Qué s'ha de fer en semblants casos? Veure a tots los fulanos que están en dissidencia ab ell y preguntarlos á quin preu li tornarán á ser amichs.

Lo primer á qui envia á buscar es en Gamazo.

—Amich don Germán—li diu en Sagasta rascantse la barba per trobar la inspiració que necessita,—estich convenent que sense vosté no puch fer res...

—¡Ah, vaja, al últim!

—Sí senyor, y per ró li pregunto: ¿qué vol per tornar á venir ab mi?

—¡Oh! Ja ho sab, un parellot de carteras: una per un servidor y l'altra per en Maura.

—Corrent torni demá y sabrá la contestació.—

En Gamazo 's despedeix y al poch rato 's presenta en Romero Robledo.

—¿Qué se li ofereix?—fa 'l pollo entrant y assentantse sense compliments.

—Se 'm ofereix—respón en Sagasta—que vosté m' es necessari.

—¿Ah sí? Pues paga qu' es gata.

—Estich disposat á pagar: ¿quánt demana?

—Una friolera: dugas ó tres carterotas.

—¿Res més? Donchs entesos: demá torni.—

Cinch minuts després compareix en López Domínguez.

—¡Caramba!—li diu don Práxedes quan lo veu entrar— ¡vé ab la cara molt espantada! ¿que t'è por que li fassi alguna cosa?

—No senyor... pero n' estich molt escamat de vosté.

—Pues ara li fugirán tots los temors y prevencions. ¿Qué diria si jo li proposés una aliansa ab mi?

—¡Home... segons de quin modo me la presentés aquesta aliansa!

—Verbi-gracia, embolicada ab una cartera de ministre.

—¿Una no més? Si no poden ser dugas, es inútil enrahonar.

—Bueno, serán dugas, ¿accepta?

—Sí senyor

—Pues demá deixis veure.—

Tot just acaba de sortir lo nebot del tio, quan entra 'l general Cassola.

—¿Sab per qué l' he fet venir?—diu lo president.

—Vosté dirá.

—Perque fet y fet, veig que vosté seria una gran adquisició.

—¡Home!..

—No, no; modestia apart. ¿Está disposat á secundarme?

—¿Y vosté está disposat á darmé tres carteras?

—¡Caramba! ¿no pot passar ab menos?

—No senyor: no n' hi puch rebaxar res.

—Nada, donchs; m' hi hauré de convenir: serán tres carteras: demá dongui una volta per aquí á aquesta mateixa hora.

Lo desfile de dissidents va continuant durant tota la tarde: tothom acut á la véu de 'n Sagasta. En Sardeal, lo duch de Tetuán, un emissari de 'n Martos, en Dabán, tota la comitiva.

Y no hi ha ningú que al menos no demani 'l seu parell de carteras.

En Sagasta á tots los diu amén y 'ls cita per l'endemá.

Quan lo president ha conferenciat ab tots los personatjes de la dissidencia, tira 'ls seus calculs, suma 'ls pedidos de carteras que li han fet y troba que pera contentar á tots los aspirants 'n necessita xeixanta quatre.

—¡Mosca!—exclama don Práxedes al veure 'l resultat de la suma—¡xeixanta quatre carteras... y no n' hi ha sinó vuyt!

Després d' un rato de reflexionar, toca un timbre y compareix un criat de confiansa.

—Mira, ves á casa de tots los ministres y digas que 't donguin las carteras, que las necessito per un moment.—

Al cap de mitj' hora 'l criat torna ab las vuyt carteras sota 'l bras.

—Tingui si es servit: aquí las t'è. ¿Vol alguna altra cosa?

—Sí, donam unas eslisoras que tallin bastant.—

Lo criat compareix al moment ab las eslisoras, las deixa sobre la taula y 's retira.

—¡Bravíssim!—diu en Sagasta al véures sol,—aquí tinch tot lo que necessito. Vuyt carteras: ne faré vuyt trossos de cada una y 'm sortirán justas las xeixanta quatre que m' han demanat.

¡Es l' única manera de contentar á tothom!

Y empunyant las eslisoras se posa, á esmicolar las carteras, procurant que tots los bossíns sigan exactament iguals... pera evitar novas dissidencias entre 'ls xeixanta quatre ministres que han de formar lo nou govern de conciliació.

FANTÀSTICH

L' ÚLTIMA PREGARIA.

Davant d' un gran quadro al oli que representa en Sagasta, lo senyor Rius y Taulé, ab lo rostre ple de llágrimas, humilment ajenollat aixís tot solet s' exclama:

—«S' acosta 'l fatal moment joh don Práxedes del animal s' acosta 'l dia en que jo me trobaré sense vara, quedantme 'l mateix que un llum quan lo bufan y l' apagan, privat de tots los honors, privat de totas las gracias y expulsat ¡ay! per quatre anys d' aquella soberbia casa que jo ocupava ab tan gust á la Plassa de Sant Jaume.

«¿Qué será llavors de mí, poderosíssim Sagasta? ¿Qué será d' aquest mortal que sols viu quan pot fè 'l grande, clavant arengas per tot, lluhint las creus y medallas y assistint á lunchs y techs rodejat dels seus comparsas?

«¡Jo que hi parlat ab tants reys, jo que hi visitat esquadras, jo que hi fet exposicions, jo que m' he emportat la palma com á galán caballer, com á arcalde incomparable, com á gran reformador y com á cent cosas varias... véurem avuy convertit en un baliga-balaga, en un paysá qualsevol, en un home com los altres!...

«¿No veus, Sagasta estimat, que ara á mí pëndrem la vara si fa ó no fa es lo mateix que si 'm tallessin las alas y 'm privessin de volar? ¿No veus que per mí 'l sè arcalde es un vici, una costúm, una cosa necessaria, y que plantarme al carrer equival casi á matarme?

«¿Cóm me podré jo avenir á viure tancat á casa, sense remenar tarugos, ni portar pendóns y tálams, ni posar primeras pedras, ni obrir grans carrers y plassas, ni presidir las sessions fent bellugar la campana y etgegant cada discurs d' aquells que 'ls ángels hi ballan?

«Los pobres municipals ¿qué dirán al contemplarme ab las patillas caygudas, sense banda ni mangala? ¿Cóm podré viure tranquil lluny dels meus trempats comparses, lluny de 'n Lluch y en Masvidal, y en Fontrodona y en Casas?

«Ni l' home viu sense llum, ni l' auell privat del ayre, ni 'ls peixos fora del mar... ni jo viuré sense vara. ¡Sagasta, Sagasta meu, tú que pots, fés un miracle! Ja ho sé que la llei no ho vol, ja ho sé que per fastidiarme has posat impediments al reynat de las mangalas; pero tú no ignoras pas que aquí las lleys més sagradas se converteixen en fum quan ho vol aquell qui mana.

«¡Fésho fesho, amich del cor, consérvam aquesta vara, donam aquest últim gust, concedeixme aquesta gracia!...»

Al arribá aquí, don Paco tot aixugantse las llágrimas que li corran cara avall, veu que 'l busto de 'n Sagasta se mou y li fa l'ullet d' una manera enigmática..

y al moment sent un rumor com si passessin las trampas.

—«¡Oh, gracias!—diu adressant lo seu cap de pom d' escala, tot posantse la má al pit com si anés á esgarrapársel,— ¡cálmate, cor, no tinguis por! ¡¡encare queda esperansa!!!»

C. GUMÁ.

CATALUNYA.

DESDE 'L VENDRELL.

Temps endarrera, á fi de sustraures de las trápelas del caciquisme, los republicáns del Vendrell van tenir la idea salvadora de constituhir un Cassino democrátich republicá. En qual local no devían entrarhi més que las ideas, quedantne excluhits tots los interessos de mal carácter. Més de 200 socios formaren desde 'l primer moment aquesta agrupació la més important de la vila.

Ab motiu de las eleccions ha realizat lo Cassino lo primer acte públich, digne de aplauso. Un Ajuntament de Real ordre del qual per major vergonya 'n forman part un parell de individuos que volían passar plassa de republicáns pero repudiats pels seus correligionaris ha fet lo que fan tots: unas llistas indecents, monstruosas, indignas. ¿Y qué han fet los socios del Cassino republicá? Reunirse y acordar lo retrahiment.

Per donar compte de aquest acort, publican un manifest escrit en termes mesurats y correctes, molt ben rebut per tota la població, y com si ab aquell document vejessen la imatge de la seva conciencia acusadora, los agutzils, per ordre del arcalde, van llansarse en persecució de aquell paper ignocent, agafant als repartidors invadint lo domicili, assaltant cafés y societats y fentne una esqueixada general, ab tal furor, que no procederían ab més rabia los sayóns del rey Herodes. Davant de una furia tal, hi havia qui suposava si 'ls cacichs de la casa de la vila havían perdut lo sanderi.

No podia esperar un triunfo més gran lo Cassino republicá. La primera llansada contra 'l caciquisme ha anat dreta al mitj cor. Si no altra cosa ho demostra la manera com espeternega.

Y ho demostra també una correspondencia qu' en forma de cataplasma per la ferida que han rebut los cacichs, han fet publicar en *Lo Mercantil* de Tarragona, dihent entre altres bestiesas, que 'l manifest del *Cassino Republicá* era un paper anónim. Anónim un document emanat de una Societat legalment constituída, regida per una Junta, quals individuos coneix tothom y tothom respecta!.. ¿Per qué, donchs, si 'l document era anónim, desplegan tal furor desde que va apareixer? De's anónims no se 'n fa cas.

Desengányinse 'ls cacichs del Vendrell: los republicáns no serán may més joguina de las sevas maquinacions. Los republicáns de allá han fet com los de aquí: deixarlos sels y aislats en lo femer en que han volgut ficarse. Ara ja hi son: que s' hi rabejin.—B.

DESDE TARRAGONA.

Van arribar tres jesuitas en aquesta important ciutat, y era de veure 'l recibiment que se 'ls va fer, per alguns que avants figuravan en lo partit liberal.

Una professó precedida per un Sant Cristo y acompanyada de alguns devots ab vesta, va anarlos á rebre á la estació. Res més xocant que 'l contrast entre 'l carril, símbol de la civilització, y aquella antiquada professó que 's dirigí á la iglesia parroquial, cantant pels carrers ab llugubre veu:

«Vina á penitencia home desnudat: vina á penitencia y serás salvat.»

Y eran de veure 'ls acompanyants entre 'ls quals se distingían: lo diputat provincial Sr. Sala, cabo del somatén, disfressat ab vesta y portant lo Sant Cristo gros y un cert advocat, que durant tot lo período revolucionari desempenyá un cárrech públich en aquella localitat, ab un ciri als dits, com dihent entre dents:

Vina si litigas, vina al meu despaig: vina á darmé feyna, que soch advocat.

¡Quin rebaxament! Faltava 'l cop de gracia y aquest va donarlo l' arcalde Domingo, que ab tot y blasonar de republicá y de masó, va presentarse en companyia de dos tinentes d' arcalde á donar la benvinguda als Pares jesuitas. ¡Als jesuitas, los enemichs més acérrims de la llibertat moderna!

Al arribar la professó á la Plassa va sentirse una gran xiulada. Que recullin la part que 'ls toca 'ls farsants que haventse dit liberals sempre, se prestan á fer uns papers tant tristos.

La missió dels jesuitas ha comensat. Se diria que sufriren diarrea oratoria. Sermó á las 4 del dematí, sermó á la tarde, sermó al vespre.

Una frase del Pare Matas:—Féu que vingan molts homes: jo més m' estimo 'ls homes que las donas.

Me sembla que 'ls desitjos *hombriús* del Pare Matas sortirán defraudats. Perque si 's refia dels liberals de pa sucát ab oli que 'ls han anat á rebre, desde 'l moment que s' han fet llanuts, casi m' atreveixo á dir, que han deixat de ser homes.—T.

L' ÚNICH REMEY.

Vaja, Sr. Sagasta, fora mandra: agafi aquesta escombra y á fer neteja. Ja veu.

lo qu' están fent.

D. Francisco acaban de ferli un regalo molt apropiat.

Consisteix en un retrato pintat a la sipia sobre un plat de porcelana.

Lo dia que tornin a proclamarlo arcalde, utilitzarà aquest plat ab un arrós d' honor. Ja hi té la sipia.

Los partits de oposició que 's' retreuen, s' encarregarán de las pelxinas. Y tingan en compte que serán de la clòsca dura.

En las eleccions municipals de Berlin han triuñat los socialistas, per una inmensa majoria.

Tot aixó a pesar de la influencia de'n Bismarck. Es lo que dirá D. Francisco:—En Bismarck al costat meu es un nen de tetas. Si jo arribo a ser arcalde de Berlin, allí no triuñfa més que 'ls arrossaires.

A Bejar ho entenen.

Ab motiu de las próximas eleccions se presentan candidats quatre barbers. ¡Quina afeytada!

Jo al meu barber, persona com casi totes las del ofici molt ditxaratxero, li deya aquest dia:

—Home, vosté qu' es tan simpátich ¿perqué no 's presenta candidat a regidor?

Y ab tota la seva gracia acostumada 'm va respondre: —¿Qué no véu qu' en aquella casa ja no queda res a pelar?

Lo primat del Brasil ha benehit a aquella República. Consigném lo fet, sense treurer las conseqüencias que se 'n derivan.

En cambi 'l primat de Lisboa va declarar que 'l rey de Portugal patia en lo Purgatori.

També en aquest punt supriméixo 'ls comentaris que se m' ocorren.

¿Qué han de fer los primats? ¡Primadas!

Una frasse de D. Praxedes:

—Tant no hi ha crissis, que si per casualitat se morís un ministre, jo no 'l reemplassaria, reemplassantlo jo personalment, ab l' esperansa de que ressucités.

Aquesta frasse va fer riure molt als que la sentiren,

¿No troban qu' es una crueltat aixó de riure's dels malalts que desvariejan?

Rahóns conservadoras contra 'l sufragi:

—Los electors se vendrán lo vot.

Alto y responguin a una pregunta:

¿Qu' es més immoral? ¿Que 'ls electors se 'l venguin ó que 'ls governs li estafin?

Aixó últim s' está fent. Respecte a lo primer, encare ho hem de veure.

A la Corunya han pescat un peix espasa que pesa 214 kilos.

Vels'hi aquí un paix espasa, que fa la competencia a un altre peix espasa molt conegut.

—¿A qui 's refereix? ¿Al general Cassola?

—Endavinat.

Ha demanat lo bisbe de Salamanca que 'l Códich Penal ampari 'ls interessos de la religió católica.

Magníficament.

Aixó voldrà dir que 's procedeixi ab tot rigor, contra 'ls predicadors que 's desmandan.

Que són, al cap-de-vall los únichs que comprometen los interessos de la religió.

Seria una llástima que D. Francisco deixés de ser arcalde, ara que té un pensament tan gran.

Lo pensament es allargar la Gran-via fins al Llobregat, camps a través, y passant pels termes municipals de Sans y de l' Hospitalet.

D' aquesta manera 'l terme municipal de Barcelona 's compondrà de una agrupació d' edificis y de una qua. Los projectes de D. Francisco son aixis: tots tenen qua.

Diálech de demá:

—Gutierras, ¿ahónt vas tan cremat?

—No me entretengas, Tuyetas: m' arribo fins al co-lechi.

—Ay, ay, ¿tan gran y vas a estudi?

—No seas tonta: voy a hacer rechidors. Abur.

La Tuyetas, tota extranyada:

—Avants los regidors nombravan als municipals; ara 'ls municipals nombran als regidors. Déu venir la fi del mon, que passin aquestas extranyesas.

Quatre senyors se disputan la vara de arcalde.

Remey per contentar a tots quatre.

A l' un se li dona 'l punyo, a l' altre las borlas, al altre 'l bastó y al últim la virolla.

Las cosas ben repartidas, fan goig a tothom.

Se parlava dias endarrera de nombrar arcalde de Barcelona a un conegut notari, pero sembla que la lley del notariat no ho permet.

Tampoch permet la lley! Mellado que ho siga D. Francisco.

Y sin embargo...

Pero ben reflexionada la cosa, tal vegada 'l notari ha sigut excluhit de la llista per una rahó senzilla y poderosa.

Los notaris donan te.

Y 'ls arcaldes de Barcelona la fan perdre.

Del Brasil arriban molt bonas noticias. La recién nascuda República segueix bona y sana que dona gust de mirar, fresca com una lletuga d' enciam, bonica com una rosa.

Ja ha estrenat bandera nova. En ella hi figuran 19 estrelas.

La bandera imperial, si tingués paraula, diria:

—Amigo, m' han ben estrellat.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pre-ten-dents.
2. ENDAVINALLA.—La lletra I.
3. GEROGLÍFICH.—Un violi es més petit que una viola.

Han endevinat las 3 solucions los ciutadans Quatre burrots, Plats y Ollas, Pepet de Valls y Carina; n' han endavinadas 2, I. Porcar, Totxo de la Sagrera y P. S. Pou; y 1 no més, B. G. R., Un Submarino y Un possibilista de Peratalada.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Camilo Kleks, Un Mosquit, B. G. y R., B. Puig, P. S. Pou, Quatre Burrots, C. Puig, F. Anguera, P. del Olla, J. Vilageliu y Quim Borrell:—Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans Plats y Ollas, May-vens, J. Alamaliv, S. S. D., Dolors Mont, J. Staramsa, Roman. A. Ast, Fandilleta, Emilio Costa, Joseph Terri, Aguilera, J. Usón y Noy Cabó:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadà J. P. P. (Calonge de Calaf: No hem tingut prou siti per parlarne: veurém la semana próxima si podem.—J. P. (Mola): La noticia es grave, y no la posarem a no ser que vosté 'ns digui si esta dispost a respondre de tot.—Pepet del Carril: Dels sonets nos agrada més lo primer que 'l segón: l' equivoch del últim vers de aquest es de mal aust.—F. de A. T. y S.: Los versos van bé: l' última poesia es molt parecida a un' altra que recordém haver retut y no sabem si fins publicat també. ¿Era de vosté? Fassi 'l favor de desvaneixe lo duple que 'ns assalta.—B.: Per l' Almanach ha fet tart: ara veurém de complaure'l en lo periodich.—Lluís Salvador: L' assumpte es molt escabros.—J. Casanova V.: Aprofitarem un parell de acudits.—F. Jordana: La idea del sonet no val la pena.—Q. LL. (P. b'a de Claramunt): La CAMPANA no pot ocupar e de aquesta classe d' assumptes.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.